

farvede. Nu er hele den vestindiske Lovgivning lagt til Rette alene for de hvide, og der er intet gjort for de farvede, og her komme vi netop ind paa, at Forholdet mellem farvede og hvide nødvendig maa blive værre og værre. Det er blevet betydelig værre, efter at Fællessukkerkogerierne ere blevne byggede. Derved er der nemlig blevet skabt en Bondestand paa St. Croix, men vel at mærke en Negerbondestand, idet man har gjort det muligt for disse Mennesker at komme af med deres Produkter uden selv at have Kogeri. Det kunde jo synes at være udmærket, men Ulykken er, at Øerne ere blevne administrerede saaledes, at man i Stedet for at gaa den Vej, Sukkerkogerierne ere gaaede herhjemme, nemlig at give Agerdyrkerne Forskud, give dem den rette Anvisning at dyrke Jorden paa, Anvisning paa Gødningsstoffer og lignende, har drevet de Negere, der paatog sig at dyrke Jorden, over i Aagerkarles Hænder. Der findes paa St. Croix omtrent 60 ordentlige Plantager og omtrent $\frac{2}{3}$ af disse ejes af et amerikansk Selskab, der ingen Interesse har af, at Forholdet mellem Befolkningen paa Øerne bliver bedre og bedre, men kun af at faa saa meget som muligt ud af Plantagerne. Den Negerbondestand er, som sagt, ved ufornuftig Administration af de danske Embedsmænd, der paa de vestindiske Øer have gennemført, hvad de ogsaa have søgt at gennemføre andre Steder, nemlig et Tvangsregimente, dreven over i Aagerkarles Klør, som nu udsuge dem saaledes, at man hvert eneste Øjeblik maa anvende Politi og Militær for at faa Negrene til at arbejde. Hvis den højtærede Minister gaar videre i sine Overvejelser, vil jeg bede ham om at tænke paa Reformen for Befolkningen, saa at den ny Bondestand kan føle sig interesseret i det lille Fædreland, hvori den lever, saa ville vist nok de kolossale Udgifter, som vi nu have til Militærvæsenet og Embedsstand, for en stor Del kunde spares, men i den Retning gaar den højtærede Ministers Forslag ikke, og dog er Selvstyret den eneste Vej at komme frem ad. Den højtærede Minister sagde dernæst, at Forholdene gaa tilbage. Den højtærede Minister tænkte paa de økonomiske Forhold. Her have vi et Tilskud af Statskassen til de vestindiske Øer paa 600,000 Kr., paa det næste Statsregnskabs vil det blive paa næsten $\frac{3}{4}$ Million og efter Orkanulykken vil det blive endnu større. Det er de aarlige Udgifter, bortset fra den betydelige Kapital, vi have til gode derovre. Vi sende altsaa hvert Aar mellem $\frac{1}{4}$

og $\frac{3}{4}$ Million derover, for at 40 amerikanske Plantere eller rettere et amerikansk Selskab, der ejer 40 Plantager, kan skuffe Penge ind. Det var derfor med Rette, jeg tidligere i 1897 spurgte den højtærede Finansminister om to Ting, nemlig om vi ikke snart kunde vente et Forslag om en betydelig Reduktion af Embedsstanden, og dernæst med hvilken Hjemmel Ministeren afholdt disse vestindiske Udgifter. Vi have ikke faaet Svar paa noget af disse Spørgsmaal. Vi have til Dato ikke faaet nogen som helst Antydning af, i hvilken Retning den højtærede Ministers Bestræbelser for at finde ud af den vestindiske Misere gaar. Jeg tillader mig endnu en Gang at opfordre den højtærede Minister til her at give en Antydning af, i hvilken Retning hans Arbejde, ikke Finansminister Lüttichaus, men den højtærede Ministers eget Arbejde er gaaet for at finde en bedre og sundere Basis for Forholdet mellem Danmark og dets vestindiske Kolonier.

Finansministeren (Hørring): Den ærede Ordfører opkastede Spørgsmaalet om, hvorfor Forholdene paa Øerne gaa tilbage. Der er dertil flere Grunde. Det er gaaet tilbage for alle Øer derovre, ikke blot de danske men ogsaa de engelske, og den væsentligste Grund dertil er selvfølgelig den, at Sukkerdyrkningen, der er det fremherskende Erhverv, ikke mere giver det Udbytte som tidligere. At man kan hjælpe, er utvivlsomt, hvis Regeringen vil træde til med Foranstaltninger i Lighed med dem, den anvender her. En af de Foranstaltninger, der saa skulde træffes, var, at Staten blev raadig over St. Croix' Fællessukkerkogerier. Det vil jo vides, at Stillingen er den, at disse Kogier ejes af et Aktieselskab, men er taget af Staten i brugeligt Pant. Staten disponerer i Kraft af denne Ret over disse Fællesskogerier, men ganske vist ogsaa inden for den Grænse, der følger af, at Staten kun har dem til brugeligt Pant. Det vilde være ønskeligt, om Staten kunde faa fuld Raadighed over dem og faa Aktieselskabet udløst. Det vilde være den første Betingelse for at faa en Ordning, der virkelig kunde være til Gavn for Befolkningen derovre. I saa Henseende blev der ogsaa i 1895—96 ligesom i en Række tidligere Aar fremsat et Forslag, men det Udvalg, der desangaaende blev nedsat, satte Løsningen af denne Sag i Forbindelse med en anden, nemlig en Forandring i Kolonialloven, og saaledes strandede Ordningen af denne Sag. At Administrationen paa de dansk-vestindiske